

Недић није и не може бити исто што и Павелић

Пише: Александар Недић
субота, 30 јул 2016 08:14

Рехабилитацијом генерала Михаиловића српско судство је положило колоквијум. Сада су на реду озбиљнији испити. Нешто што је деценијама било незамисливо, да неко преиспита одлуке „комунистичких“ власти и судова коначно је дошло на ред.

Какав ће исход поступка за рехабилитацију Милана Недића бити, не вреди претпостављати. Коначну оцену ће дати суд. Али огромни успех је остварен већ самом чињеницом да се о Милану Недићу може отворено говорити. Одбацујући окове једнопартијског система Србија се мора припремити и за време у коме ће судови одлучивати о правима свих укључујући и наше неистомисљенике.

Истовремено на политичкој сцени Србије као да се ништа није променило, у главама многих „неокомуниста“ и надаље одзвања Брозова крилатица “Ја ваш суд не признајем, ја признајем само суд своје партије!”. Али чему Закон о рехабилитацији уколико грађани немају право да, уколико сматрају да за то постоји разлог, покрену тај поступак пред судом. Зар је заиста неопходно да се неке и пре суђења пресуди, као што је то рађено нешто масовније и бруталније 1945-46 године.

Баш због тих који сматрају да о рехабилитацијама више нема шта да се каже јер је злочинцима већ пресуђено, важно је да да „рашчистимо“ неке појмове већ у самом старту процеса рехабилитације Милана Недића.

Баш због тих који сматрају да о рехабилитацијама више нема шта да се каже јер је злочинцима већ пресуђено, важно је да да „рашчистимо“ неке појмове већ у самом старту процеса рехабилитације Милана Недића.

1. Закон би требало да буде једнак за све и свима би требало омогућити прилику да пред судовима покушају да докажу своја права или невиност.

2. Комунистички судови за време и непосредно након рата нису судили по уобичајеној процедури и у складу са општеприхваћеним нормама правде и правичности већ по диктату једне партије и једног човека што је довело до масовних прогона политичких неистомишљеника.

3. Време је да се термин „антифашистичка борба“ сведе на своју реалну меру одвајајући њену идеолошку компоненту борбе два политичка система „фашистичко-нацистичког“ и „комунистичког“ од антиокупаторске борбе. Комунисти, као (вероватно) најактивнији борци против немачког окупатора, покушали су (а добрим делом и успели) да у свести обичних грађана борбу против фаши-нацизма представе борбом за комунистичко уређење у коме су сви други осим њих само сарадници наци-фашиста. Комунистичка идеологија не трпи опозицију а најбољи начин да је сатанизују је било повезати је у сваком облику са окупатором и његовом идеологијом. Догађајима у Србији би далеко прикладнији темнини био окупација и отпор окупацији. Овако ослобођени идеолошког предзнака ови термини би реално осликали шта се заиста догађало на тлу Србије. Истовремено овако сагледавана ситуација би била враћена у оквире међународног ратног права у коме је окупација фактичко стање са обавезама окупатора и окупираног а термини попут сарадње са окупатором били би прихватљиви и легитимни.

4. Да би то лакше схватили можда би требало да подсетимо да у савременој подели сарадње са окупатором постоје четири нова „сарадње“:

- Први обухвата оне појединце и организације које су пре окупације радиле за интересе будућег агресора, подривале уређење сопствене земље и слабиле његову одбрамбену моћ активно подржавајући непријатеља

Недић није и не може бити исто што и Павелић

Пише: Александар Недић
субота, 30 јул 2016 08:14

Емотивно ми можемо сматрати да сваки немачки војник заслужује смрт, али морали смо бити свесни да оног тренутка када положи оружје непријатељ постаје ратни заробљеник на кога се морају примењивати одредбе међународног ратног права.

- Друга обухвата оне појединце и организације које су након окупације, активно прихватиле да заступају интересе окупатора, помагале му и подржавале га, јачајући његове војне потенцијале радећи против интереса сопственог народа и земље

- Трећа обухвата оне појединце и организације које су након окупације прихватиле да сарађују са окупатором да би олакшале систем окупације и заштитиле сопствени народ и државу од страдања и патњи

- Четврта обухвата оне појединце које је окупација затекла на одређеним дужностима (судије, жандарми...) и који своје дужности настављају да врше и након окупације у интересу свих грађана и чије одговорности за сарадњи нема у правном смислу

Недић није и не може бити исто што и Павелић

Пише: Александар Недић
субота, 30 јул 2016 08:14

